

İ'TİKÂF*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!.. Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmâin...

Muhterem kardeşler!..

Cenâb-ı Hak tuttuğumuz oruçları kabul eylesin... Yaptığımız ibadet ve hayırları da kabul eylesin... Sevdiği ve razı olduğu kulları arasına cümlemizi kabul etsin...

Müslümanlığın iki yolu var: Birine *ruhsat* diyorlar, birisine de *azîmet* diyorlar. Meselâ, ayaklarınıza mest giyersiniz, meste mesh verirsiniz, ayağınızı yıkamaktan kurtarırsınız. Buna ruhsat diyorlar. Ama mesti çıkarır da yıkarsanız, buna da azîmet diyorlar. Ama zaruret olursa başka. Zaruretin gayri zamanda ayakları yıkamak azîmettir.

Diğer ibadetler de hep böyledir. Meselâ, gece uyursanız ruhsattır. Ama kalkar da üç-beş Cenâb-ı Hak ne takdir etmişse, bir namaz kılabilerseniz; buna da azîmet denir.

Şimdi, Ramazan'ın on dördüncü gecesini kılacağız bu akşam. Yarın da on beşinci... Ayın yarısı gitti demek... Şimdi bu ayda i'tikâf denen bir sünneti seniyye var. Bunu yapmak azîmetle ameldir. Terk eder yapmazsanız, bir

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

şey demezler.

Cenaze namazını hepimiz kılıyor muyuz?.. Beş-on kişi orada bir saf, iki saf kimse kırlarlar namazı. Bütün memleket halkından vebal kalkar. Camide 3-5 kimse bu i'tikâfı yapar, hepimizden yük kalkar. Fakat, bizim bu işi yapmamıza azimet denir.

Onun için, bu büyük bir fırsattır. Bu dünya fani bir alemdir. *“Her gelen gitse gerektir!”* dediklerini hepimiz biliyoruz. Şimdiye kadar da kimse kalmamış. Ne kadar çok yaşarsan yaşa, en sonunda ölüm... Onun için, hastanelere bakıyor da insan, acıyor. Bu hastanelere milyarlarca para harcanıyor. Ne oluyor?..

Yaramızı tedavi ediyor, ağrımızı dindiriyor. Faydadan hali değil. Fakat ölümden kurtarabilen var mı?.. Yok!..

Biz vücutlarımızı besliyoruz. İstedığınız kadar besleyin! Bu beslenen vücutları, yarın bir mezarı aç da bak, kurtlar nasıl yiyor! Az bir zamanda, nasıl yok olup gidiyor!.. Kuru kemik parçaları kalıyor geride...

Binâen aleyh, cesedi beslemek hüner değil; ruhu beslemektir hüner. Ruhun beslenmesi de azimetle amel ile olur. E, şimdi herkes camiye gelip kapanamaz amma, mümkün olduğu müddetçe evinin bir odasına girer, kapısını kapar. Ben burada i'tikâf yapacağım der. Ruhsat tarafı bu. Efendim, çorbayla iktifa eder. Sabah sahurunu da 21 üzümle yapabilirse; bir parça da ekmekle...

“—Yâ Rabbi, ben sana misafir olarak bunu yapıyorum. Beni affet! Camide yapmam lâzımdı amma, işte vaktim müsait değil, halim müsait değil...” diye bir takım özürler beyan ederekten, hiç olmazsa evcağızına kapan!

Dünyadan kendini on gün ayır. Nasıl olsa ayıracaklar ya... İş var diye bırakıyorlar mı insanı? Vakti gelince herkesi alıp götürüyorlar.

Binâen aleyh, ruhun beslenmesi için en büyük âmil, bu Ramazan-ı Şerif'in son on günü olan i'tikâf günlerini ki; Rasûl-ü Ekrem SAS'in işini bilirsiniz, ne kadar ağır idi. Milletın işi, devletın işi, düşmanlarla boğuşma işi... Fakat hiçbir zaman Ramazanın 20'sinden sonraki i'tikâfı bırakmadılar. Bir sene bozdular; ertesi Şevval'de de iade ettiler.

Binâen aleyh bunlara, “Adam nolacakmış?” demeyelim! Bunların büyük faziletleri vardır. Üç beş fakir girer camiye. Napsın, fakir işte; “Bir şey bekliyor da, onun için girmiş.” derler.

Hayır öyle değil... Allah-u Teâlâ'nın rızasını kazanmak için gireceksin oraya, başka gayen yok... Para almak için, yahut beslenmek için değil de, Allah rızası için... “Beni affet yâ Rabbi!” diyerekten, Kur'an oku! Kitaplar oku, başka şeyler oku ama, Allah'a gönlünü ver!..

Onun için, Abdülhàlik-ı Gücdevânî'nin sözünü de unutma! Ne dedi?.. (*Vukuf-u zamânî*) “Zamanını iyi bil!” dedi. Zamanını boşa kaçıрма! Zaman bir kılıçtır. Sen onun kıymetini bilmezsen, o seni keser atar. Binâen aleyh, zamanın kıymetini bilmek için de, aldığın nefesi, verdiğin nefesi,

boş a lıp verme!.. Oyunla ve gafletle kaçırma bu zamanları...

Her nefes aldıkça ve verdikçe Allah-u Teâlâ'nın azametini ve bize olan lütuflarını düşün de, huzur ile nefes al! Allah-u Teâlâ'nın huzurunda olduğunu unutma!.. Onun bizim her halimizi gördüğünü, bildiğini, hatta içimizden geçenleri de bildiğini; hatta ve hatta gelecekte yapacaklarımızı da bildiğini; geçmişte yaptıklarımızı da bildiğini unutma!.. Her halimize vakıf yâni... Hiç bir halimiz ondan saklı değil! Meleklerin yazışı ayrı...

Onun için, Cenâb-ı Hak cümlemizi affetsin de, bu mübarek ayda bu i'tikâf sünnetini yapabilmeye gayret etmeyi cümlemize nasib etsin...

Allâhümma'ğfir ve'rham, ve tecâvez ammâ na'lem, inneke ente'l-eazzü'l-ekrem...

Yâ Rabbi!.. Bu mübarek Ramazan hürmetine bizi affet... Bize hidayet eyle... Bize lütfeyle... Bize ikramını, ihsânını ziyade eyle... Bizi sevdiğin ve razı olduğun kulların arasına kabul eyle...

Zengin olmak hüner değil... Bilgin olmak hüner değil... Hüner, Allah'ın sevdiği bir kul olabilmektir. Onun için takvâyı elinden bırakma! Azimet demek, takvâ ile amel demek... Allah korkusunu içinden çıkartma! Her halinde, Allah-u Teâlâ'nın bizimle beraber olduğunu da unutma!

Allah cümlemizi affetsin de, sevdiği kulları arasına cümlemizi kabul etsin...

Geçenlerde söylemiştim, bir kez daha tekrarında fayda vardır:

Ebû Zerr-i Gıfârî denilen o sahabi, ya beşinci veya altıncı müslüman. Gelmiş Rasûlüllah Efendimiz’i dinlemiş. Dinlemiş dinlemiş, bakmış;

“—Oooo, ne güzel bir din! Ben de müslüman oldum.” demiş,

kelime-i şehadet getirmiş...

Gitmiş Mekke’de, Kâbe’nin içerisinde ilan etmiş müslüman olduğunu... Dayaklar yemiş, sopalar yemiş... Derken, nihayet bir vasıtayla kaçmış, memleketine gitmiş. O, Rasûlüllah’tan aldığı feyz ü bereket ile hem kendi kabilesi olan Gıfar’ı, hem de yanındaki Eslem denilen kabileyi müslüman yapmış.

Bu hepimiz için şâyân-ı ibrettir yâni... Bizde bugün bilgiler çok, sürüyle... Fakat evladımıza bile sahip olamadığımızı da unutmamak lâzım! Ne kadar gaflet içindeyiz ki, bir çocuğumuza bile sahip olamıyoruz. Nerede kaldı başkalarına...

O müslüman, Peygamber’e nasıl bağlanmış, ondan nasıl feyz almış, nasıl nur almışsa; o nur sayesinde iki tane kabileyi müslüman yapabilmiş. Bunu, kitaplar böyle bize gösterirken, utanmaktan başka bir şey elimizden gelmiyor.

Allah hepimizi affetsin de, bu mübarek Ramazan’ın son on gününü, i’tikâfla geçirebilmek devletine cümlemizi eriştiresin...

Ben acizim şimdi tabii... Cemaate de gelemiyorum, üzülüyorum. Üzülüyorum ama elimden de

bir Şey gelmiyor. Tabii, bunun sonu, sonluk...
İlerisi yok ki...

Onun için, Allah hepimizi affetsin... GenliĐin kıymetini bilin de... Ben bu güne gelinceye kadar hiç bir sene de bırakmadım ama Şimdi acımız vâkî oldu. Tabii yapamıyoruz başka... Ama sizden rica ederim ki, siz yapın, bize de dua edin de, Allah bize de o sevapları ihsân buyursun...

El-fâtiha!

Mehmet Zahid KOTKU

25. 07. 1980 - İskenderpaŐa Camii

(13 Ramazan 1400)

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/
Cuma Sohbetlerine
PDF olarak ulaŐmak için tıklayınız.](#)

SERVER
K rs 